

1687.

Ze Skřipova

Přes Bu - ko - vin - ku pře - le - děl pta - ček, šku - bal mech, šku - bal mech.

Přes Bukovinku přešlečel ptaček,
[: škubal mech. :]

U starej roby jsu zimné nohy
jako led.

Přešlečel ptaček přes Javorníček,
škubal mech.

Daj mi, dzěvečko, sladkej huběny
jako med.

A u dzěvuchy sladke huběny
jako med.

Komu to, ptačku? Tobě, vojačku,
na pelech.

1688.

Pře-ško-da na sto-krát mé kr-ve če - rve - né, že má byt vy - li - tá po trá - vě ze - le - né.

Přeškoda na stokrát
mé krve červené,
že má byt vylitá
po trávě zelené.¹⁾

Kemu tě zanechám,
má zlatá Haničko!

Chodívávali k vám
modrovocí chlapani;
už k vám nechodijó,
už só z nich vojáci.

Po trávě zelené,
v zeleném hájičko.

Zanechám, zanechám,
šak vím dobře kemu,
co k vám chodívával
do vašího domu.

¹⁾ Po trávě zelené,
po studené rosi,
že mě můj koníček
v podkovichách roznoší.

Nezhynu na zemi,
zhynu na koňovi,
s koně dolů spadnu,
paláš mně zazvoní.

1689.

Z Bojanovic

Byua vojna, byua,
byua patalia,
byuo za Moravú
krvi po kolena.

Krvi po kolena,
puné voze masa,
co to pohynuaa
bojanovská chasa.

Ja, škoda, přeškoda
tej krvi červenej,
co sa rozlévaua
po trávě zelenej.¹⁾

¹⁾ Okolo Moravy
chodníček krvavý,
povídala milá,
že je to z mé hlavy.

Néni to z mé hlavy,
ale je z koníčka,
co ho posekala
francúzká šablička.

1690. (Nápěv 457 [845])

Z Ubyčtova

Svět se točí jako kolo,
miluj, děvče, máš-li koho.

Tam zahynu jako srnka,
nezví o mně má panenka.

Tam zahynu jako laňka,
nezví o mně má maměnka.

Koho pak mám milovati,
když pobrali všechny chlapy.

Tam zahynu jako jelen,
nezví o mně bratr jeden.